

[Steffensen.]

når de møder på session. Derfor mener jeg, at det ikke er rigtigt, at udskrivningscheferne tager dem yderligere i krydsforhør.

Men som sagt, da jeg er modstander af en forlængelse af den militære tjenestetid, må jeg også stemme imod dette lovforslag ved tredje behandling.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg tror, det var det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), der gjorde nogle bemærkninger, hvori han brugte udtrykket: myrderier, og sagde, at han meget vel kunne forstå, at der var nogle, der ikke ville deltage i de myrderier, som en moderne krig er. Jeg kan også godt forstå, at der er nogle, der ikke vil deltage deri, men jeg har den opfattelse — og det er den, der bærer det foreliggende lovforslag —, at de, der ikke vil deltage i det, der kræves af dem, for at landet kan forsvares, må have meget tungtvejende grunde til at holde sig udenfor forsvaret — uhyre tungtvejende grunde. Jeg vil nok se, hvor dette land og det høje ting havde været henne, om hele den vesteuropæiske ungdom i 40'erne havde foretrukket at sidde i civile arbejdslejre fremfor at være soldater i deres lands hære og dermed bidrage til deres lands og også til Danmarks befrielse.

Jeg er altså af den opfattelse, at her står samfundet overfor at måtte stille et praktisk talt ubetinget krav til sin ungdom. Det må være klart, at der ikke kan være tale om skulkeri fra militærtjenesten, klart, at man ikke ved hjælp af en slap lovgivning og en lemfældig administration af denne lovgivning kan bringe sig selv i salveten.

Det ærede medlem hr. Steffensen bebrejder mig, at jeg i det andet høje ting har sagt, at jeg fandt det rimeligt, at udskrivningscheferne talte med de unge, der fremstillede sig på session og hævdede, at de var militærnægtere, og antydede, at jeg mente, der skulle være tale om krydsforhør, men ordet er det ærede medlem hr. Steffensens og ikke mit. Man finder det intetsteds i de taler, jeg har holdt i det andet høje ting om denne sag. Men jeg kan heller ikke indse, hvordan i alverden man skulle kunne få fastslået Alvoren i det standpunkt, den unge møder med, uden at tale med ham om det. Det høje ting skulle vide, at forholdet er det, at der i øjeblikket klæbes plakater op i nærheden af sessionsstederne, side om side med sessionsplakaterne, hvori de unge mennesker opfordres til at blive militærnægtere, og hvori man fortæller

dem, hvorledes de skal forholde sig efter loven for at blive det og gennemføre det. Jeg kan ikke tro, at det kan være den høje rigsdags alvorlige mening, at det skal være let at komme uden om den forpligtelse, som vi allesammen ved kan blive en uhyre tung og alvorlig sag for hver enkelt af dem, der skal opfylde den, især ikke på baggrund af det, vi ved om den verden, hvori vi lever, og muligheden for at hævde de standpunkter, hvorpå også vort samfund bygger, også fremover. Jeg må derfor holde for, at det i høj grad er både nyttigt og rimeligt, at der på sessionen ved selve udskrivningshandlingen kan finde en samtale sted mellem sessionscheferne og dem, der fremstiller sig. Løvrigt er det jo således, at denne samtale overføres af en lang række civile; der er flere civile tjenstgørende på sessionen end militære, og jeg tror derfor, der er al mulig garanti for, at der ikke sker noget misbrug af den adgang til at prøve på at grade et standpunkt, prøve på at blive klar over, om det kun er et standpunkt, der er blevet til, fordi de pågældende har set plakaterne hænge side om side med sessionsplakaterne — her tænker jeg på de plakater, jeg netop har nævnt, som opfordrer folk til at blive militærnægtere.

Der har nogle gange i de indlæg, som ærede medlemmer har fremsat fra denne talerstol, været talt om en stærk stigning i antallet af militærnægtere. Jeg vil derom gerne sige, at nu skal man ikke gå rundt og tro, at bunden er ved at blive slået ud af det hele. Det er der heldigvis ikke tale om. Den danske ungdom er meget realistisk og sundt indstillet, så det drejer sig heldigvis kun om et meget lille mindretal. Hvad propaganda så senere kan gøre dette tal til, ved jeg ikke noget om, men det må være en opgave for os alle at sørge for, at det ikke bliver propagandaen, der bestemmer folks indstilling i samvittighedsspørgsmål.

Jeg kan nævne, at der i 1951 var 864 personer, som ønskede at blive overført til civilt arbejde, hvilket er en stigning fra 341 året forud. Den væsentligste del af denne stigning falder på genindkaldte, altså på folk, der har gennemgået deres første militæruddannelse, og som nu på grund af genindkaldelsen, den store omskoling, der stod for, ønskede sig overført til civilt arbejde, idet stigningen her var fra 24 til 293. Man vil altså se, at der i og for sig endnu kun er tale om en tendens, som giver os visse praktiske problemer at arbejde med. Men det er givet, at